De BIERCOO is niet meer.

Op het ogenblik dat U deze regels leest zal de BIERCOO en de IEPERSTRAAT, of officieler gezegd het Hoofdlokaal II van de samenwerkende Maatschappij-SEO-Société Cooperative, met de grond gelijk zijn gemaakt.
Een ogenblik hadden we in de werkgroep Bouwkundig Erfgoed met de idee geflirt het gebouw geklasseerd te krijgen. Architecturaal was het geen hoogvlieger maar het was een brok Oostendse geschiedenis en in het kader van industriele archeologie maakte het deel uit van het allereerste grootwarenhuis.
De BIERCOO werd tussen october 1920 en october 1921 gebouwd op een perceel van 367m2 op de hoek van de Alfons Pieterslaan en de Ieperstraat. De architect was Louis POUPAERT, die hiervoor samenwerkte met de vertegenwoordiger van SEO de heer Leon VAN COILLIE. De aannemer was de heer LIEBAERT uit Brugge. De electrische installatie werd uitgevoerd door „baas" DAELE, Gustaaf Daele, een van de eerste aannemers van electriciteitswerken te Oostende, die hiervoor zijn voltallig personeel inzette, zegge en schrijve twee man de heren Emiel DORCHAIN en als hulp Albert HERRLING.

Het gebouw werd op 2 october 1921 ingehuldigd tijdens een plechtige Algemene Vergadering in het bijzijn van de afgevaardigden van 28 beroepscooperatieven uit alle streken van het land.
Het gebouw werd op dat ogenblik gerekend tot de schoonste van de stad. Het voorste gedeelte van de gelijkvloers werd ingericht als schenkzaal ter vervanging van de lokalen van de Romestraat. De toenmalige Raad van Beheer had door Octaaf VAN CUYCK, een Oostends kunstschilder een reeks wandpanelen laten schilderen die de muren sierden en waarop Oostendse zichten waren voorgesteld. Het waren werken die door hun onderwerp en de kwaliteit van de uitvoering aan waarde wonnen met de jaren.
Toen onze confrater en ondervoorzitter van de kring, Omer VILAIN, zijn stukje over DE BIERCOO (27-1-73) dat na in het Vlaams weekblad te zijn verschenen werd opgenomen in zijn eerste bundel kleine Oostendse histories "LANGS HET HARD ZAND", beeindigde met de woorden, "... maar een ding hopen we toch en dat is dat die mooie wandschilderijen van onze stadsgenoot Octaaf van Cuyck niet zullen verdwijnen, want ze vormen een getuigenis van een onvergetelijke periode van tussen de twee wereldoorlogen die nooit meer terugkomt ... "(1), vermoedde hij waarschijnlijk niet dat noch maar twee jaar later diezelfde schilderijen bijna verloren waren gegaan.

Hier toch even een woordje hoe het allemaal zo vlot in zijn werk is gegaan. Als gevolg van bepaalde geruchten nam een lid van de Werkgroep Bouwkundig Erfgoed kontact op met een bestuurslid van de SEO om te informeren naar de uiteindelijke bestemming van dit gebouw. Er was geen vuiltje in de lucht verzekerde men, het gebouw werd hoogstens verhuurd. Door de werkgroep werd het gebouw toen op de lijst van de 2/2 gezet, dit is de lijst van de gebouwen en groenplaatsen te Oostende waarvan men hoopt ze geklasseerd te krijgen.
Nadat dit gebeurd was kwam er plots een reactie uit een eerder onverwachte hoek. Een gekend aannemer protesteerde bij een lid van het Stadsbestuur met klem tegen een eventuele klassering.
Hij had het gekocht om er een flatgebouw op te zetten - Vanaf dat ogenblik ging het vlot, de zwanenzang van de Biercoo en de Ieperstraat was gezongen. En hier dachten we aan de profetische verzuchting van Omer Vilain in 1973.

Gelukkig was het de PVBA Pierre VERSLUYS en Zonen uit Bredene, die de afbraak kreeg toegewezen. Het eerste werk van zoon Roland ; bestuurslid van de Heemkring Ter Ceure van Bredene en lid van De Plate, was na te gaan of de schilderijen op de muur waren geschilderd of op een doek dat achteraf op de muur was geplakt. Toen bleek dat de voornaamste werken op doek waren uitgevoerd riep hij onmiddellijk zijn confraters van Ter Ceure en De Plate op.
Met veel zorg werden de werken van de muren verwijderd. Twee ervan, het grote schilderij dat op allegorische wijze de verheerlijking van de Cooperatieve SEO voorstelt en een zicht op het postgebouw kwamen zo in het bezit van De Plate en zullen binnen onafzienbare tijd "gekuist en gekamd" in het Heemmuseum van De Plate te bezichtigen zijn. Wij maken dan ook van deze gelegenheid gebruik om onze confrater Roland VERSLUYS te danken omdat hij in deze tijd van afbraak hetze boven alle materieel winstbejag uit voor de heemkunde weet te redden wat er nog te redden is.

Hartelijk dank, Roland.

J.B. Dreesen.

.../...

.../...

(1) Uit LANGS T'HARD ZAND van Omer Vilain, blz. 54. Dit werk is nog te verkrijgen in het Heemmuseum De Plate of bij de auteur. Prijs 195 BFr.

VERVOLG VAN BLZ. 8

"Ik was toen secretaris van Veldkornet Koos Boshoff, later van Generaal Dutoit. Ik kocht in het postkantoor nog de weirige postzegels op die overbleven. Des anderen daags werd Warrenton door ons verlaten. Het was ook hoog tijd want er waren geene posities en de Engelschen zaten ons op de hielen."

Verzamelaar

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat Leys het instict van een postzegelverzamelaar bezat. Zijn verzameling, zo schreef hij aan dr. Leyds, bestond uit ongeveer 5000 zegels "waarvan Zuid-Afrika zeer goed vertegenwoordigd is, bijzonderlijk Transvaal".

Zijn slotopmerking luidt zoals volgt :

"Ook heb ik de gansche verzameling van Swazieland en de Nieuwe Republiek (Deze niet in dubbel).

Jan Ploeger.

TEKSTOVERNAME IS STEEDS TOEGELATEN MITS BRONOPGAVE